

Recensie: M Pokora****1/2

Vorst Nationaal Brussel
vrijdag 17 maart 2017

foto © Sony Music Entertainment Belgium

Recensie:

Compleet ongekend in Vlaanderen. Maar in Franstalig België erg hot. M.Pokora vult dit jaar maar liefst 4 keer Vorst Nationaal: op 17,18 en 19 maart en in het najaar tekent ie er opnieuw present op 14 oktober met zijn My Way-tour. M.Pokora brengt zijn eigen hits en covers van Claude FranÃ§ois die op zijn jongste plaat 'My way' staan. Dat is nu al goed voor goud, of 10.000 verkochte exemplaren in Wallonië. De zanger die in september 32 wordt, zette op zijn eerste van 4 optredens in ons land een waanzinnig straffe prestatie neer. Alle elementen die een goed popoptreden nodig heeft, integreerde hij: publieksinteractie, humor, dankbaarheid, een sterke visuele show (met knappe visuals, vuurwerk en 8 oogverblindende sensuele danseressen), en prima muziek. Of om het met de woorden van het tienermeisje dat achter ons de zaal verliet, te zeggen: "Aaah c'était trop bien."

Van kwart voor acht tot kwart na acht, het moment dat het optreden begon, schreeuwen de vrouwelijke fans om de zoveel tijd de longen uit hun lijf, klappen ze stevig in hun handen, stampen ze met de voeten op de tribunes en zingen ze zo waar de 'oh's' uit Seven Nation Army alsof we al aan de bissen zijn toegekomen. Dan al voel je als journalist dat er iets in de lucht hangt in Vorst Nationaal: veel, erg veel jong oestrogeen en goesting in dit optreden. Niet dat er alleen maar (erg) jonge meisjes naar het concert van M. Pokora trokken overigens, ook papa's, mama's en grootouders tekenden present. Matt Pokora artiestennaam van Matthieu Tota, weet dus een breed familiepubliek te bereiken. Hoe langer de start van het optreden op zich laat wachten, hoe meer het tienermeisje, een brunette met krullen tot over haar schouders naast ons steeds nerveuzer begint te nagelbijten. De opwinding voelde je dan al.

Praise the Lord 'Salut' en 'Bruxelles' verscheen er via de visuals op het witte doek in het rood in computerletters. De tekst 'Zijn jullie klaar?' die daarna te zien was in het Frans, pookte het dan al oorverdovend applaus en gejoel nog wat extra op. 'Magnolias for ever' werd een opener van jewelste. Terwijl acht danseressen "MP's" in erg korte goudkleurige broekjes hun kont prompt meermaals richting publiek draaiden en begonnen te schudden, vloog het eerste vuurwerk en lang niet het laatste van de avond door de lucht in Vorst Nationaal. De man achter me, de witte boord van zijn hemd verried dat ie een geestelijke was, keek zijn celibataire ogen uit. Of hij daarbij tegelijkertijd de Heer dankte, is nog best mogelijk ook.

Janina en Sethanie Uitdagend, dat is het minste wat je kon zeggen van die acht vrouwen op het podium. Knipogen deden ze naar ons. Ze staken een vingertje in hun mond, keken zwoel, maakten sensuele moves (niet zelden door hun kont te draaien, hun borsten aan te raken, of de grond op te zoeken terwijl ze hun achterwerk de lucht instaken) o.a. op 'Belles Belles Belles' en 'Elle me contrÃ´le'. Alle acht - Nadine, Manon, Lydia, Janina, Harmony, Inès, Setha-nie en Cassie - kregen ze trouwens hun moment ook om even kort te dansen (tijdens intermezzo's) terwijl hun namen geprojecteerd werden op de schermen. Onze voorkeur ging naar Janina en Sethanie, niet alleen om hun figuur en looks "de ventilatoren vooraan het podium lieten hun haren speels opwaaien" maar ook omdat hun gezichtsexpressie zeer overtuigend was.

Orgasme De vrouwen werden hier als lustobjecten voorgesteld die zich allemaal op één en dezelfde man stortten. Tijdens het allerlaatste nummer 'Alexandrie Alexandra'

droeg M. Pokora een kostuum dat in twee tijden door zijn danseressen van zijn lijf gerukt werd zodat ie met bloot bovenlijf de show eindigde en de dames met flesjes water hem besprenkelden. De dames droegen zwarte puntvormige bh's droegen waarvan sommigen dachten dat ze een streep borsten links en rechts konden zien. Schijn bedriegt echter want daaronder was vleeskleurige stukjes stof aangebracht zodat er geen tepel te bespeuren viel. Veel liet dat niet aan de verbeelding over: dit was het orgasme dat uitgebeeld werd (mee ondersteund door zilveren en gouden confetti en vuurwerk), en de ganse show werkte naar dit hoogtepunt toe zoals in 'Belinda' waarbij een deel van het ledscherm zich achteraan opende als een deur, een danseres er zwoel in verdween, eindigend met een hand er arm die sensueel over het portier streelde waarop Matt haar achterna ging en net voorbij het deurgat haar leek te kussen. Kortom: genoeg stof voor een freelance redactrice van een of ander vrouwenmagazine om een stuk over te schrijven over seksisme en de rolbevestiging van de vrouw in de muziek- en concertindustrie. Als ze haar stuk niet verkocht krijgt bij de Flair en co., kan ze overigens nog altijd aankloppen bij Kerk & Leven.

'C'est la même chanson' ('It's the same old song') werd niet alleen muzikaal hitsig, ook datgene wat we op het podium zagen was dat niet in het minst. En dan deed M. Pokora nog zijn hand achter zijn oor om het publiek nog wat extra op te hitsen. Alsof dat nog nodig was!

Over Franstaligen die hun PR-vak kennen en Nederlandstaligen die daar nog wat van kunnen leren Toegegeven, de persverantwoordelijken hadden ons een erg goede plaats gegeven, zesde rij op het middenplein, een stoel pal in het midden van de zaal. Veel beter dan dat kon je niet zitten. Het moet gezegd: Franstalige pers- en PR- verantwoordelijken kennen hun vak nog, wat niet altijd gezegd kan worden van Nederlandstaligen. Zo plaatsten Nederlandstalige persverantwoordelijken ons in het verleden wel vaker op het balkon, op een van de minder goede plaatsen. En dan schreeuwen ze de dag nadien moord en brand dat ze een negatieve review in hun mailbox ontvangen, Punt is gewoon dat zij beter terug de basics leren van het PR-vak.

Straffe visuals 3 gitaristen waaronder een bassist, 1 trompettist, 1 trombonist, 1 saxofonist, 1 drummer, 1 toetsenist begeleidde Matt live. Zelf begeleidde hij zich solo aan de buffetpiano achteraan tijdens 'Le monde', een van de weinige ballads van de avond die mooi meegezongen werd door het publiek maar ook voorzien werd van knappe visuals. In '17 ans' stond ie voor drie panelen waarop visuals geprojecteerd werden. Hij ging ermee in interactie, zo zagen we een hond passeren, Matt een hand geven aan een mannetje, of een bos bloemen vastnemen. Fraai.

Het grote ledscherm achteraan het podium had twee ingebouwde deuren waarlangs danseressen op en af konden gaan. Maar vooral: aan de buitenzijden leek het alsof het scherm kapot was en verbrijzeld in verschillende stukken driehoekvormige ledschermen die daar wat hingen te bengelen. Die driehoeken kwamen ook terug in de nok waar leds de contouren ervan belichtten. Visueel was dit absoluut een zeer verzorgde productie.

Publieksinteractie 'On est là' mocht dan wel nog maar het tweede nummer van het optreden zijn, M. Pokora slaagde er wel in om de handen van het publiek de lucht in te krijgen, hen te laten meezwaaien en vervolgens te laten springen ook. Nog indrukwekkender werd het wanneer ie ons een choreografie (vuisten maken en armen naar beneden trekken, vingers tintelen en je hand horizontaal naar voor uitstrekken) aanleerde voor 'Alexandrie Alexandra' en iedereen meedeed.

Hilarische Audrey Erg grappig was het moment dat ie een MP (een achtergronddanseres, wij dachten tot op heden dat MP uitsluitend voor 'Militaire Politie' stond of 'Message Privé' als je wil, niet dus) uit het publiek zocht. Matt nam zijn tijd, koos voor de rechtse kant en duidde een zekere Audrey aan. Die was echter

geen fan van hem maar erin geluisd oor haar vriendin Veronique. Audrey had een stevige pleister op haar neus waar Matt uiteraard naar vroeg en om grapte. 'Heb je gevochten voor mij?' vroeg ie waarop ze ad rem 'Ik heb gevochten om een goed plekje in de zaal te bekomen.' antwoordde. Wanneer bleek dat ze constant in de richting van haar vriendin keek, die alles aan het filmen was met haar smartphone, probeerde Matt haar "vaak tevergeefs" tot de orde te roepen en de aandacht van haar te krijgen. Hilarisch.

Het was dan ook niet echt een verrassing dat ze op de drie quizvraagjes die hij haar stelde, maar éé juist antwoord wist te geven. Op de vraag over welk jaar 'C'est année là' ('Oh what a night') ging, gokte ze op 1971. Het antwoord was 1962. Maar Audrey mocht wel even mee met de 8 danseressen de choreografie neerzetten, wat haar wel goed af ging overigens.

Dankbare artiest M. Pokora toonde zich een erg dankbaar artiest naar zijn Belgische fans toe. Zo vond ie het geweldig dat ie in staat is om een nieuwe generatie de nummers van Claude François te leren ontdekken. Maar vooral, hij gaf toe dat hij als artiest niet altijd makkelijk te volgen is voor zijn fans in de keuzes die hij maakt. 'Ik probeer jullie telkens te verrassen' verklaarde hij. Op een bepaald moment werd ie erg emotioneel wanneer ie stilstond bij zijn carrière van veertien jaar (in 2003 won ie Popstars nvd.), dat het absoluut niet evident is voor een jonge generatie artiesten om carrière te maken, en dat ie ooit door een moeilijke periode (2008-2010) ging, waarbij zijn concerttickets voor zijn optredens niet vlotjes verkochten.

'Maar Vorst Nationaal was die tour wél uitverkocht.' zei ie. Op die manier onderstreepte de artiest zijn band met ons land en met de zaal waar zijn vorige tour ook eindigde. Dat de relatie tussen artiest en fans als liefde aanvoelt, en je niet alles al vanzelfsprekend kan beschouwen, voegde hij eraan toe. Het publiek en ook wij waren zwaar geraakt door die woorden, waarop de fans antwoorden door hartjes met duim en wijsvingers te maken, een luid applaus te geven, voetgestamp te laten horen. Het volgende nummer zetten de muzikanten van M. Pokora al in maar dat moesten ze uitstellen omdat het publiek spontaan de oh's van Seven Nation Army begon te kelen. Matt ging vervolgens op de knieën voor zijn publiek. Wat een kippenvelmoment! Met 'niet mijn verdiensten of hoeveel ik verkoop' is belangrijk voor me 'wel wat het me heeft opgebracht: jullie te mogen ontmoeten.' gingen alle toeschouwers vervolgens helemaal voor de bijl. Wat een artiest die zijn vak verdomd goed kent!

Muzikale hoogtepunten Als er al minpunten waren aan de show dan waren het de vele blackouts wel (momenten na een nummer dat het podium niet verlicht werd om zanger, muzikanten en danseressen de tijd te geven een andere startplek te zoeken, iets te drinken of een decorwissel te laten plaatsvinden. Dat hield de vaart soms wat uit de show. Ook 'Je vais à Rio' konden we niet meteen smaken. De song was naar beneden getransponeerd en klonk niet alleen lager maar ook trager dan wat we gewend zijn. Een wat lome versie werd het dus.

Meezingers waren er meer dan voldoende met onder andere 'Alexandrie Alexandra', 'Comme d'habitude' ('My way') dat enkel door de piano begeleid werd, 'Juste une photo de toi', 'C'est année là', 'Belinda' en een uitstekende medley waarin M. Pokora 'Get Down On It', 'Boogie Wonderland', 'I Want You Back' en 'Blame It On The Boogie' aan elkaar reeg. Tijdens dat laatste nummer legde hij de medley samen met zijn backings knap neer overigens door het a capella meerstemmig te brengen, ondersteund door een beat boxer.

Kortom: M. Pokora bracht een waanzinnig sterk popoptreden in Vorst Nationaal: 'Aah. c'était trop bien.'

< Bert Hertogs >

De setlist:

Magnolias For Ever
On Est Là
C'est La MÃame Chanson
Belles Belles Belles
17 Ans
Intermezzo 1
Alexandrie Alexandra / Get Down On It/Boogie Wonderland/I Want You Back/Blame
It On The Boogie
Voir La Nuit S'emballer
Soudain Il Ne Reste Qu'une Chanson
Intermezzo 2
Belinda
Elle Me ContrÃle
Je Vais Ã Rio
Cette Année-là
Toi Et Le Soleil
Le Monde
Juste Une Photo De Toi

Bis:

Comme D'habitude
Alexandrie Alexandra (discoverie)